

Η ενότητα του Πατρός και του Υιού και η κλήση προς εμάς να γίνουμε όλοι ένα μέσω του Αγ. Πνεύματος (Μητροπολίτης Μαυροβουνίου και Παραθαλασσίας Αμφιλόχιος Ράντοβιτς)

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bit.ly/2fgqX1w>]

Εμείς οι άνθρωποι έχουμε συνηθίσει να σκεπτόμαστε για τον εαυτό μας και την αξιοπρέπειά μας με τις κατηγορίες του πεπτωκότος ανθρώπου, βασισμένες πάνω στο χωρισμό, στην αυταλλοτρίωση, στην ατομικοποίηση, στην αυτάρκεια, στον κατακερματισμό, στον ναρκισσισμό. Η θεία όμως Αγάπη που αποκαλύπτεται εν τω Μονογενή Υιώ και εν τη ολότητι Αυτού, ευρίσκει το πλήρωμά της και την τελειοποίησή της στον Άλλον, αυξάνει δι' Εκείνου επ' άπειρον, επειδή είναι ομοούσιος ή μάλλον μία και η αυτή προς την Αγάπη του Πατρός, αφού εξ αυτής γεννήθηκε και μέσ' από αυτήν ξεχύθηκε στον κόσμο.

5.

Μέσα σ' αυτή την πατρότητα και υιότητα κρύβεται το χαρμόσυνο και αιώνιο μυστήριο της ανθρώπινης ύπαρξής μας. Δεδομένου ότι αυτή η σχέση είναι αναπόσπαστο μέρος του μυστηρίου της Θείας Υπάρξεως, είναι φυσικό ν' αναζητούμε σ' αυτήν και να βρίσκουμε τον ομαλό ρυθμό της ζωής μας η οποία μας έχει δοθεί εκ Πατρός, δι' Υιού, εν Αγίω Πνεύματι. Η Πατρότητα και Υιότητα ως προσωπικά ιδιώματα του Πατρός και του Υιού και ως τρόπος ύπαρξης του Θεού αποκαλύπτονται εν τω σαρκωθέντι Υιώ ως τρόπος ύπαρξης του ανθρώπου που έχει δημιουργηθεί κατ' εικόνα και ομοίωση της Αγίας Τριάδος. Και αυτό είναι εντελώς φυσικό, διότι η Αγία Τριάς, ο Θεός μας ο ζωοποιός και ζωοδότης, δεν είναι κάποια αφηρημένη ιδέα κατασκευασμένη με φιλοσοφικό ή οιονδήποτε άλλο τρόπο: Οτιδήποτε είναι και υπάρχει στη γη εν Αυτώ έχει την πηγή και εκβολή του και εν Αυτώ αποκαλύπτει το αίνιγμά του. Αυτό βέβαια ισχύει και για το μυστήριο της ανθρώπινης πατρότητας και υιότητας και όλων των ανθρώπινων σχέσεων.

Αυτό το εκφράζει σαφέστατα ο θεόπνευστος Απόστολος Παύλος με τους εξής λόγους: «Τούτου χάριν κάμπτω τα γόνατά μου προς τον πατέρα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, εξ ου πάσα πατριά εν ουρανοίς και επί γης ονομάζεται (Εφ. 3,14-15). Η γήινη πατρότητα είναι άρα εικόνα της ουράνιας, από εκείνην αποκτά την ονομασία της, και, με τη μυστική μετοχή σ' αυτή, την αληθινή της έκφανση και πραγμάτωση. Πώς; Ο μονογενής Υιός, ο γεννώμενος εξ αϊδίου εκ του Πατρός στον οποίο ο Πατήρ πάντα παρέδωκε (πρβλ. Λουκ. 10,22) γίνεται σύμφωνα με τον ίδιον άρρητο νόμο της αγάπης σε σχέση με μας, «ο κοινός Πατήρ ημών» (Γρηγόριος ο

Παλαμάς), επειδή μας γεννά δι' Αγίου Πνεύματος και ύδατος και με τη χαρισματική κοινωνία μας εν τω μυστηρίω της υιότητος Αυτού, μας υιοθετεί τω Θεώ Πατρί. Ενδύομενοι τον Θεόν, γινόμεθα αδελφοί Του και κατά χάριν υιοί του Πατρός. Γι' αυτό δεν απευθύνεται ο Υιός προς τον Πατέρα μόνον διά του «Πάτερ μου», εκφράζοντας έτσι την μοναδικότητα της υιότητάς Του ως αιωνίου προσωπικού Του ιδιώματος, αλλά απευθύνεται και διδάσκει κι εμάς ν' απευθυνόμεθα σ' Αυτόν διά του «Πάτερ ημών» δωρίζοντας σε μας διά της υιότητάς Του την υιοθεσία για να γίνουμε εν και «ομού» καθώς ο Πατήρ, ο Υιός και το Πνεύμα το Άγιον εν εισί (πρβλ. Ιωάν. 17, 11- 21-22).

6. Στην ενότητα του Πατρός και του Υιού και στην κλήση προς εμάς τους ανθρώπους να γίνει η ενότητα αυτή και δικό μας κτήμα, να γίνουμε δηλαδή όλοι ένα εν Αυτοίς διά της δυνάμεως του Αγίου Πνεύματος, καθώς και Εκείνοι είναι ένα, σ' αυτή λοιπόν την ενότητα φανερώνεται και παρέχεται το θαυμαστό μυστήριο της Εκκλησίας ως θεανθρώπινου οργανισμού και κατοικητήριου της Αγίας Τριάδος. Η ενότητα αυτή έχει δοθεί στην Εκκλησία αλλά και απαιτείται απ' αυτήν να την πραγματώσει. Και δόθηκε μεν, καθ' όσον περιχωρεί την Εκκλησία η αποκεκαλυμμένη θεία αγάπη και η τριαδική ενότητα· απαιτείται δε καθ' ότι η Εκκλησία είναι το μυστηριώδες «εργαστήριο» της σωτηρίας μέσα στο οποίο, με το μυστήριο της πατρότητας και της υιοθεσίας (πρβλ. Γαλ. 4,5), οι άνθρωποι γεννώνται και αναγεννώνται πνευματικώς, καθιστάμενοι εν Θεώ. Και όλα αυτά δεν είναι τίποτε άλλο, παρά η σωτηρία και η θεραπεία από την πατροκτόνο ορμή, που δηλητηρίασε την ανθρώπινη συνείδηση και το υποσυνείδητο και γενικά την ιστορική ζωή του ανθρώπου, αφ' ότου ο Αδάμ και η Εύα περιφρόνησαν την πατρότητα του Θεού και την υιοθεσία τους, σαν ομαλό τρόπο ύπαρξης, ώστε συσκοτίσθηκε σ' αυτούς η υιότητά τους έναντι του Θεού.

(συνεχίζεται)